

تجربه‌ی پرستاران ایرانی از خطا کار بودن

محدثه محسن پور^{۱*}، محمدعلی حسینی^۲، عباس عباس زاده^۲،

فرحناز محمدی^۲، حمیدرضا خانکه^۲

۱- دانشجوی دکتری پرستاری دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۲- دانشیار، گروه پرستاری، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۳- استاد، دانشکده پرستاری، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران

خطا کار بودن برای پرستاران تجربه‌ای منحصر به فرد است. پرستاران به‌عنوان بزرگ‌ترین گروه ارائه‌دهنده‌ی خدمات سلامت، ارائه‌دهنده‌ی مستقیم مراقبت هستند و این موضوع، تجربه‌ی آنان را در بسیاری از مسائل مرتبط با مراقبت، از جمله خطاهای پرستاری متفاوت می‌کند. این مطالعه با هدف تبیین تجربه‌ی پرستاران ایرانی از خطا کار بودن انجام شده است. مطالعه به روش فنومنولوژی انجام شده است. نمونه‌ها به روش هدفمند با کمک مدیران خدمات پرستاری و نهادهای قانونی انتخاب شدند. مصاحبه‌های نیمه ساختاریافته در زمان و مکان از قبل هماهنگ شده با ۷ پرستار شاغل در سه بیمارستان عمومی انجام شد. حضور در عرصه‌ی پژوهش به‌منظور غرقه‌سازی در داده‌ها انجام گرفت. داده‌ها با روش ون منن تحلیل شد. یافته‌ها در قالب پنج درونمایه بیان شد: سرگردانی در احساسات ناخوشایند (با دو زیرمضمون احساسات ناخوشایند جسمی و احساسات ناخوشایند ذهنی)، سرگردانی در دادگاه وجدان (با سه زیرمضمون متهم بودن، قربانی بودن، قاضی بودن)، توقف در زمان، زمانی برای تغییر (با سه زیرمضمون ارتقای مسؤولیت پذیری، بازاندیشی، تقویت روابط حمایتی) و فرصت تمرین معنوی. احساس سرگردانی برای پرستارانی که مرتکب خطا شده اند، فرصتی برای بازاندیشی و بازگشت به مسؤولیت‌های حرفه‌ای و وجدانی فراهم می‌آورد. با تکیه بر تجارب پرستاران خطا کار، مدیران و برنامه‌ریزان پرستاری می‌توانند برای تبدیل این شکست به مقدمه‌ای برای یادگیری، افزایش مسؤولیت پذیری و ارتقای کیفیت خدمات پرستاری تلاش کنند.

واژگان کلیدی: تجربه‌ی زیسته، خطا کار بودن، پرستار

* Email: Mohsenpour_m81@yahoo